

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΥΣ ΓΚΟΛΝΤΕΡ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο Μπόμπυ Γουώλτερ έμοιαζε με τὸ ναυαγὸ πὸν παλαίει με τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ καὶ πὸν μοναδική ἐπιθυμία του εἶνε νὰ βρῆ μιὰ σανίδα σωτηρίας. Ὁ ψυχικὸς του κόσμος, ὅπως λένε, εἶχε γκρεμιστῆ κι' ἀπ' ὄλα τὰ εἰδῶλα πὸν λάτρευε, τίποτε δὲν εἶχε μείνει στὴ θέσι του. Ὅλα εἶχαν σκορπίσει σὲ κομμάτια. Τὰ ὄνειρά του, ἡ ἐλπίδες του, οἱ ἐνθουσιασμοὶ του. Τώρα δὲν θὰ μπορούσε πειὰ νὰ χαμογελάσει. Μιὰ ἀπέραντη πίκρα ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν καρδιά του ὡς τὰ χεῖλη του.

Ὁ Γουώλτερ εἶχε χάσει πειὰ τὴν ἰσορροπία του. Μεταξὺ τοῦ ψυχικοῦ καὶ τοῦ αἰσθησιακοῦ του κόσμου εἶχε ἀνοιχθῆ ἓνα βάραθρο. Ἐνας σκοτεινὸς κι' ἀπαίσιος γκρεμνός, μέσα στὸν ὁποῖο εἶχαν χαθῆ ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν νεανικῶν χρόνων του. Ὁ Μπόμπυ πὸν καταλάβαινε αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατάστασί του καὶ πὸν προαισθανόταν τὴν ἀνατριχιαστικὴ καταστροφή, ἀγωνιζόταν νὰ γλυτώσει ἀπὸ αὐτὴν ὅπως τὸ πουλὶ ἀπὸ μιὰ ξώβεργα. Κ' ὑπόφερε ἀπάνταστα μαρτύρια. Ὅταν στὸ δρόμο ἔβλεπε τὰ νέα κορίτσια με τὰ τόσο ὡμορφα καὶ φωτεινὰ μάτια νὰ τοῦ χαμογελοῦν καὶ νὰ τὸν κυττάζουν μ' ἓνα προκλητικὸ βλέμμα, ὁ Μπόμπυ κυριεύοταν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ μελαγχολία. Τοῦ ἦταν πειὰ ἀδύνατο νὰ τὰ καταλάβῃ. Δὲν εἶχε μείνει τίποτε τὸ ἰδανικὸ μέσα του κι' ὄλη ἡ ὑπαρξί του ἦταν γεμάτη ἀπὸ βρώμικες ἱστορίες, ἀπὸ σκοτεινὰ ἐνοστικὰ κι' ἀπὸ ἀκατονόμαστα πάθη. Ὁ Μπόμπυ ἦταν ἓνας χαμένος. Ἐνας ἄσωτος. Εἶχε φθεῖρει ὄλη του τὴν δραστηριότητα, ὄλη του τὴ δροσιά σ' ἐφήμερες περιπέτειες, σὲ διασκεδάσεις στὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Πικαντίλλυ. Καὶ τώρα σὲ ἡλικία μόλις τριάντα χρόνων ἦταν τόσο ψυχικὰ ἀδύνατος, τόσο νευρικός, πὸν ἐνοιώθε ὅτι εἶχε καταστήσει ἓνα τίποτα. Καταλάβαινε ὅτι εἶχε σκοτώσει μέσα του ἐκείνη τὴ θεϊκὴ πνοή πὸν μᾶς κάνει ν' ἀγαπάμε τὴ ζωὴ κ' εἶχε καταστήσει ἓνας ὄγκος σαρκῶν, ἓνα σακκὶ γεμάτο κόκκαλα καὶ αἷμα. Ἐνα αὐτόματο πὸν ἔτρωγε καὶ κοιμόταν καὶ δὲν ἠλπιζε τίποτε, οὔτε περίμενε κάτι πὸν θὰ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσει ὅτι εἶνε ἄνθρωπος. Τότε κατάλαβε ὅτι ὄλα πληρώνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Κ' ἡ ἄσωτες κ' ἡ ἀκατονόμαστες διασκεδάσεις καὶ κάθε τι πὸν ξέφευγε ἀπὸ τὸν κανονικὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Κι' ὁ Μπόμπυ φοβήθηκε. Ἐνοιώσε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένος. Κατάλαβε ὅτι ἔμοιαζε μ' ἓνα ξερὸ φύλλο πὸν τὸ παρασύρει μακριὰ τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ...

— Πρέπει νὰ ξανάβρω τὴν ἡσυχία τῆς καρδίας μου, φώναξε με τὴν ἀγωνία τοῦ μελλοθάνατου. Βοηθήστε με νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυχὴ μου!..

Μὰ ἡ φωνὴ του χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀγνωστων ἀνθρώπων, πὸν δὲν πονοῦν καὶ δὲν νοιάζονται γιὰ τὴ δυστυχία μας.

Ὁ Μπόμπυ Γουώλτερ ἔκλαιε τότε καὶ μετανόησε πικρά. Κι' αὐτὸς ὁ πιὸ εὔθυμος ἄνθρωπος τοῦ Λονδίνου πὸν διαρκῶς χαμογελοῦσε κ' ἦταν τόσο αἰσιόδοξος, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ σοβυρότητα. Τὸ πρόσωπό του φόρεσε μιὰ ψυχρὴ μάσκα.

Ἡ γυναῖκες πὸν τὸν ἤξεραν ἀρχισαν τότε νὰ τὸν ἀποφεύγουν καὶ πολλὲς μάλιστα λέγανε με φρίκη:

— Πόσο ἀντιπαθητικὸς ἔγινε ὁ Μπόμπυ! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἓνα κομμάτι μάρμαρο. Ἐνας πεθαμένος!

Μὰ ὁ Γουώλτερ οὔτε νοιαζόταν καθόλου γιὰ τὶς ἐπικρί-

σεις τους. Δὲν τὸν ἐνοιαζε τίποτε καὶ τὸ μόνο πὸν ποθοῦσε ἦταν νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχὴ του. Κάποιος πὸν ἤξερε τὴν κατάστασί του καὶ τὸν λυπήθηκε, τοῦ πρότεινε νὰ πάῃ νὰ βρῆ ἓναν γέρο πάστορα καὶ νὰ τοῦ πῆ τις ἀμαρτίες του γιὰ νὰ φύγῃ τὸ βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀναπνεύσῃ. Κι' ὁ Γουώλτερ μιὰ μέρα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ αἰδεσιμωτάτου Μώροου, με σκυμμένο κεφάλι καὶ με ἀπόλυτη συντριβή.

— Πάτερ μου, τὸν παρακάλεσε, βοηθήστε με νὰ ξανάβρω τὴν ψυχὴ μου.

Κι' ἐκείνος τὸν ἄφησε νὰ τοῦ διηγηθῆ ὄλα τὰ γλέντια του, ὄλους τοὺς ἔρωτες του, ὄλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς διασκεδάσεις του κ' ὕστερα ἄπλωσε πάνω στὸ κεφάλι του τὸ γερασμένο χέρι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ μαστιγώσης σκληρὰ τὸ κορμί σου, γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσης γιὰ τὶς ἄσωτες του, πρέπει νὰ τὸ κάνῃς νὰ μαρτυρήσῃ με τὴ νηστεία καὶ τὴν προσευχὴ καὶ πρέπει νὰ μὴν ἐπανέλθῃς γιὰ πολὺ καιρὸ στὸν κόσμο.

Ὁ Μπόμπυ ἀκολούθησε τὴ συμβουλή τοῦ πάστορος. Μάτωσε τὸ κορμί του μ' ἓνα καμουτσίκι, ἔγινε σάν σκελετὸς ἀπὸ τὴν νηστεία κι' ἔμαθε ὄλες τὶς προσευχὲς τῶν ἱερῶν βιβλίων.

Τότε τὸ πρόσωπό του πῆρε τὴν θλιμμένη ἔκφρασι τῶν μαρτύρων καὶ τὸ βλέμμα του τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν ἐνὸς πληγωμένου ἐλαφιοῦ. Μὰ δὲν κατάφερε νὰ βρῆ τὸν ἑαυτό του.

— Αἰδεσιμώτατε, παραπονέθηκε στὸν πάστορα. Εἶμαι φαίνεται τόσο ἀμαρτωλὸς πὸν ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ μοῦ δώσῃ τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς μου.

Ὁ πάστορ τὸν εὐλόγησε καὶ κούνησε περίλυπος τὸ γερασμένο του κεφάλι.

— Εἶνε πολλὰ τὰ ἀμαρτήματά σου, τέκνον μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐπιμείνῃς μ' ἐγκαρτέρησι τὸ μαρτύριο τοῦ ἐξιλασμοῦ.

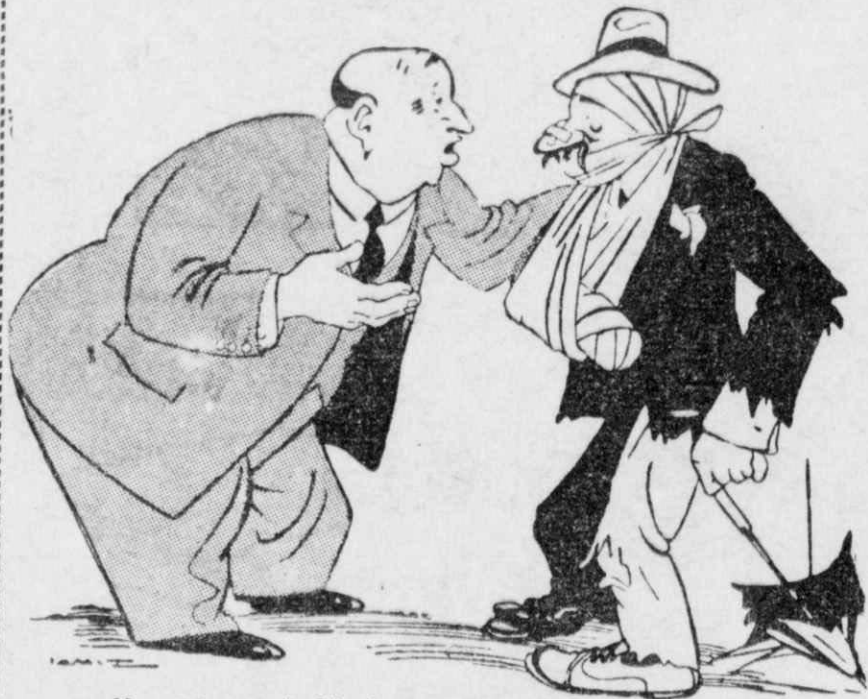
Κι' ὁ Μπόμπυ ἔμεινε ἀκόμη ἓνα χρόνο κοντὰ στὸν Μώροου. Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐξαντλήσει περισσότερο τὰ νεῦρα του, νὰ κυριεύεται ἀπὸ παραισθήσεις, καὶ νὰ βλέπῃ ἐφιαλτικὰ ὄνειρα. Ἀπογοητευμένος γύρισε πάλι στὸ Λονδίνο με τὴν ἀπόφασι νὰ τελειώσῃ μιὰ καὶ καλὴ με τὴ ζωὴ του. Ὁ θάνατος θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ

ὀπολύτρωσις.

Κι' αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν γέμισε χαρὰ. Ναί, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Ἐπρεπε νὰ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτό του σὲ θάνατο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὶς ἄσωτες του, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως καταδικάζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἓνας ἀπαίσιος ἐγκληματίας. Ὁ Μπόμπυ, πραγματικὰ ἄξιζε αὐτὴ τὴν τιμωρία. Δὲν εἶχε οὔτε ἱερὸ οὔτε ὄσιο. Εἶχε ἐκμεταλλεθῆ τοὺς φίλους του, εἶχε ἀδιαφορήσει στοὺς πόνους καὶ στὶς θλίψεις τῶν γυναικῶν κ' ἡ μόνη του σκέψις ἦταν πῶς νὰ ἱκανοποιῆ τὰ φρικώδη ἐνοστικὰ του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριό του, ἔπρεπε τώρα νὰ τιμωρηθῆ πληρώνοντας με τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του.

Ὁ Γουώλτερ ὅμως δὲν βιαζόταν νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ σχέδιό του. Τώρα πὸν τὸ εἶχε πάρει πειὰ ἀπόφασι, εἶχε ἡσυχάσει κάπως καὶ ἔβλεπε πειὰ τὸν κόσμο σάν ἓνας ταξιδιώτης. Ἐνας ἄνθρωπος πὸν ἴσως αὔριο θὰ ἔφευγε πειὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὶς πολιτείες του. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Μπόμπυ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ αἰσθησιακὴ περιπέτεια, τὴν τελευταία. Αὐτὴ ἡ σκέψις μάλιστα τὸν ἔκανε νὰ γελάσει.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

— Χριστέ μου! Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι σὲ τέτοιο χάλι; Ἐλαβες μέρος σὲ κανένα μάτς πυγμαχίας;

— Ὁχι, ἀδερφέ μου, εἶχα μιὰ... φιλοκουβέντα με τὴ γυναῖκα μου.

Τοῦ φαινόταν ἀστείο, αὐτός, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε σκορπίσει τὴ ζωὴ του στὶς ἀσωτείες, ν' ἀναζητᾷ τώρα μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Κατανικῶντας τὴν ἀηδία του, ἀπεφάσισε νὰ πῆ πάλι ἕνα σωρὸ ψευτιές σὲ μιὰ γυναίκα καὶ νὰ τῆς δώσῃ χίλιες ὑποσχέσεις. Τὸ «θύμα» του ἦταν μιὰ ξανθὴ μικρούλα μὲ μαῦρα ἐκφραστικά μάτια καὶ τόσο ἀθῶα πού ὁ Γουῶλτερ τὰ ἔχασε. Τὸν εἶχε συμπαθήσει, καθῶς τοῦ ὠμολόγησε, γιατί τὸν ἔβλεπε πολὺ λυπημένο καὶ γιατί καταλάβαινε ὅτι βασανίζοταν ἀπὸ τύψεις.

Ὁ Μπόμπυ σάσισε. Πρῶτη φορά μιὰ γυναίκα καταδεχόταν νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὸ ἄτομό του καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸ πορτοφόλι του. Κι' ἐπειδὴ δὲν πίστευε ὅτι ἡ φίλη του ἦταν εἰλικρινής, τὴν ρώτησε:

— Ξέρω γιατί ἔρχεσαι μαζί μου. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ τουαλέττες, ἀπὸ κοσμήματα, θέλεις νὰ χαρῆς τὰ νειάτα σου καὶ νὰ ζήσης ὠμορφα τὴ ζωὴ σου. Πές μου, αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια;

— Συγγνώμην, φίλε μου, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη. Αὐτὰ πού μοῦ εἶπατε δὲν εἶνε σωστά. Ἀναγκάστηκα νὰ δεχθῶ νὰ σὰς διακεδάσω γιὰ νὰ κερδίσω λίγα χρήματα. Στὸ σπίτι ἔχουμε νὰ φάμε τρεῖς μέρες. Σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ μὲ κάνει νὰ ντρέπομαι. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Σὰς ἐοκίζουμαι ὅτι ἔξῃ μῆνες γύρισα ὅλο τὸ Λονδίνο γιὰ νὰ βρῶ δουλειὰ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἴσως ἐσεῖς νὰ καταλάβετε τὴν δυστυχία μου, γιατί νοιώθω ὅτι ὑποφέρετε στὴ ζωὴ σας.

Ὁ Μπόμπυ συγκινήθηκε.

— Νὰ μιὰ εὐκαιρία, νὰ κάνω μιὰ καλὴ πράξι, σκέφθηκε.

Γιὰ μένα τὰ λεφτὰ δὲν ἔχουν πειὰ καμμιὰ ἀξία. Ἄν ὅμως τὰ ἔδιναν σ' αὐτὴ τὴ μικρούλα, θὰ τὴν ἔκανα εὐτυχισμένη καθὼς καὶ τὴν οἰκογένειά της.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τῆς δώσῃ ἕνα γενναῖο χρηματικὸ ποσό. Τράθηξεν σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ τέλος νὰ ξημερώματα χώρισαν. Ὁ Μπόμπυ γοητευμένος ἀπὸ τὴ νέα, τῆς ἔδωσε χίλιες λίρες. Ἐπειτα τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα καὶ τράθηξε γιὰ νὰ κλεισθῆ στὸ διαμέρισμά του. Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ περνᾷ. Τώρα ἤθελε νὰ βρῆ ἄλλη μιὰ φορά τὴν ὠμορφὴ φίλη του. Μὰ σκέφθηκε ὅτι δὲν τῆς εἶχε ζητήσει τὴν διεύθυνσί της.

— Θὰ τὴν βρῶ, σκέφθηκε. Πρέπει νὰ τὴν βρῶ. Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε μιὰ τίμια καὶ ἰδανικὴ γυναίκα.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τὸ Λονδίνο. Ἄργα τὴ νύχτα, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τίς μάταιες ἀναζητήσεις του, μπήκε σ' ἕνα μπάρ νὰ πῆ ἕνα οὔτοσκυ. Μὰ ξαφνικὰ πάγωσε. Ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καθόταν ἡ ξανθὴ νέα μ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο. Συζητοῦσαν κι' ἐκείνη εἶχε τὴν ἴδια περίλυπη ἔκφρασι πού εἶχε ὅταν ἦταν μαζί του. Σκανδαλισμένος, ρώτησε ἕνα γκαρσόνι μήπως τὴν ἤξερε.

— Τὴν Γκάμπυ; τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ποιὸς δὲν ξέρει τὴν Γκάμπυ; Σχετίζεται πάντα μὲ ἐπαρχιωτές, τοὺς κάνει τὸ τίμο καὶ δυστυχισμένο κορίτσι καὶ τοὺς παίρνει ἕνα σωρὸ χρήματα!..

Ὁ Γουῶλτερ σηκώθηκε ζαλισμένος, πλήρωσε τὸ ποτό του καὶ βγήκε στὸν σκοτεινὸ δρόμο. Μέσα του ἐνοιώθη μιὰ τόσο μεγάλη ἀηδία σὰν νὰ εἶχε γεμίσει τὸ σῶμα του σκουλήκια. Τράθηξε ἴσια πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Τάμεσι κι' ἔπεσε στὸ νερὸ μ' ἕνα στεναγμὸ ἀπολυτρώσεως. Ἐπὶ τέλους, εἶχε τελειώσει ἡ κωμῶδιὰ τῆς ζωῆς του. Οἱ ἔρωτές του τὸν εἶχαν ὠδηγήσει στὸ θάνατο.

Τὸ πρῶτ' ὅλες ἡ ἐφημερίδες περιέγραφαν τὴν αὐτοκτονία του, τὴν αὐτοκτονία ἑνὸς ἀσώτου, ὅπως τὴ λέγαν, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ὁ Μπόμπυ δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει γιατί εἶχε θαραθῆ τὴ ζωὴ του, ἀλλὰ γιατί εἶχε γελασθῆ ἀπὸ τὸν μοναδικό του ἔρωτά, τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν ξανθὴ νέα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὴν ἀχάριστη Γκάμπυ, τὴ νέα μὲ τὴν πρόστυχη καρδιά.

ΦΡΑΝΣΥΣ ΓΚΟΛΝΤΕΡ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τὸ πάθημα τοῦ Ἑρμαν Μπάρ. Ὁ Σόλτς καὶ τὸ θεατρικὸ του ἔργο.— Ἡ διάσημος βεντέττα καὶ ὁ συνώνυμός της συγγραφεύς. Ἡ διάστασις τῶν ἀδελφῶν Μάνν. κτλ.

Ὁ Γερμανὸς κριτικὸς μυθιστοριογράφος Ἐγκον Φρίντελ παρέθεσε στὴν ἐπιφυλλίδα πού δημοσιεύει τακτικὰ στὴ «Βιενναῖα Ἐφημερίδα» ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ κάποιον συγγραφέα, συνοδεύοντάς το μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια, τὰ ἔγραψε ὁ Χαρεσοῦ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, ὁ μέγας αὐτὸς φιλόσοφος πού ἐνοιώσε τὴν φύσιν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον».

Τὴν ἐπομένη Κυριακῇ, στὴν ἴδια ἐφημερίδα, ὁ διάσημος Γερμανὸς συγγραφεύς Ἑρμαν Μπάρ, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Εἶνε ἀξιεπαινος ὁ κ. Ἐγκον Φρίντελ, πού στὴν ἐπιφυλλίδα του ἀνέφερε τὸ μεγάλο φιλόσοφο Χαρεσοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θαυμάζω καὶ λατρεύω ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία καὶ δὲν παραλείπω ποτὲ νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του κάθε φορά, πού συζητῶ μὲ τοὺς φίλους μου. Ὁ Χαρεσοῦ ἦταν ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος τῆς Ἰαπωνίας. Ἀσιάτης τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ Εὐρωπαῖος τὸ πνεῦμα».

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Ἑρμαν Μπάρ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἐγκον Φρίντελ μιὰ κάρτα πού ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν ἐπῆρξε ποτὲ αὐτὸς ὁ Χαρεσοῦ. Ἦταν ἕνα ἀπλὸ τυπογραφικὸ λάθος. Ἐγὼ ἀνέφερα τὸν Χάμσον!»

Κόκκαλο ὁ Μπάρ, πού ἤθελε νὰ κἀνῃ τὸν πάνσοφο!

Ὅταν ὁ γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεύς Βίλελμ φον Σόλτς ἔγραψε τὸ 1910 τὸ δράμα του: «Ἡ ἀνταλλαγμὲνες ψυχές», δὲν εὗρισκε κανένα θίασο γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀιεβάσῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὸ τὸ ἔργο του, νὰ καταφύγῃ σὲ ποιητὴ καὶ νὰ γράψῃ κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του: «Μετὰφρασις ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ τοῦ Μορέτσι». Ἐτοῖ τὸ δράμα του ἐγινε δεκτὸ στὸ «Γερμανικὸ Θέατρο» τοῦ Βερολίνου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἕνας ἄλλος γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεύς, ὁ Λέο Γκράνιερ πῆγε στὸ «Γερμανικὸ Θέατρο» γιὰ νὰ δῆ τὸν διευθυντὴ καὶ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ συζητῆ μαζί του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ λέει:

— Μᾶς ἔφερε ὁ Σόλτς ἕνα ἰσπανικὸ ἔργο, ἀληθινὸ ἀριστούργημα! Ἀλλὰ τὸ ἔχει ἄθλια μετὰφρασμένο. Δὲν μπορεῖτε ἀλήθεια νὰ τὸ βρῆτε πουθενά καὶ νὰ μᾶς τὸ μετὰφράσετε ἐσεῖς, κύριε Γκράνιερ;»

Μιὰ φορά πού ὁ Γερμανὸς συγγραφεύς Γιόζεφ Πόρτεν θρῆσκόταν σὲ μιὰ μικρὴ ὄρεινὴ πόλιν τῆς Βαυαρίας, ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα βιβλιοπωλεῖο μερικὰ βιβλία καὶ ἄφησε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσί του γιὰ νὰ τοῦ τὰ στείλουν σπῆτι του.

— Ἄ, τί διάσημο ὄνομα! εἶπε ἡ ὑπάλληλος.

— Πῶς; ρώτησε ὁ Πόρτεν κολακευμένος. Τὸ ὄνομά μου εἶνε γνωστὸ κι' ἐδῶ;

— Ἄν εἶνε γνωστὸ; ἔκανε ἡ ὑπάλληλος. Καὶ ποιὸς δὲν ξέρει τὴ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Ἐννυ Πόρτεν. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ εἴσθε ὁ ἀδελφός της.

Στὴ Γερμανία κυκλοφοροῦσε πρὸ καιροῦ ἡ φήμη ὅτι οἱ δύο μεγαλύτεροι συγγραφεῖς της, πού εἶνε καὶ ἀδελφοί, ὁ συντηρητικὸς Θωμᾶς Μάνν καὶ ὁ ἐπαναστάτης καὶ ριζοσπάστης Χάινριχ Μάνν εἶχαν ἔρθει σὲ διάστασι. Ὅταν ρώτησαν λοιπὸν τὸν Χάινριχ Μάνν κατὰ πόσον ἀληθεύουν αὐτὲς ἡ διάδοσις, ὁ διάσημος συγγραφεύς ἀπάντησε:

— Καὶ τί ἀνακατεύεσθε ἐσεῖς; Ἐγὼ τὰ ἔχω πολὺ καλὰ μὲ τὸν ἀδελφὸ μου. Δὲν μᾶς χωρίζει παρὰ μόνο... ἄβυσσος.